No. 946 Zaterdag 15 Februari 1902. 19de Jaargang.

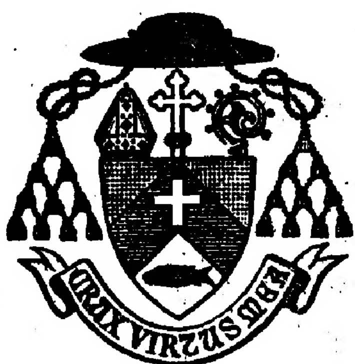
AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,- pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Fr. Jacobus Johannes Ambrosius Van Baars,

VAN DE ORDE DER PREDIKHEEREN,

Door de gratie Gods en de gunst van den heiligen Stoel,

Tit. Bisschop van Teuchira en Apostolisch Vicaris van Curaçao,

Aan de Geestelijken en Geloovigen van zijn Vicariaat,

ZALIGHEID IN DEN HEER.

Beminde Geestelijken en Geloovigen,

Met meer recht dan ooit te voren mogen Wij, Beminde Christenen, het Herderlijk schrijven, dat Wij volgens ouder gewoonte tot U richten, aanvangen met den heilgroet des Apostels: *Genade zij U en vrede van God, onzen Vader en den Heer Jezus Christus* (1). In den heiligen tijd immers van het Jubilé toonde God zich voor zondaars en rechtvaardigen op bijzondere wijze *barmhartig en goedertieren, vol lankmoedigheid en ontferming* (2) en velen Uwer voelden dien vrede des Heeren terugkeeren in hun ziel, vonden den verborgen schat terug, dien zij zoo jammerlijk verloren hadden. Zondaars hielp Hij hun boeien verbreken en hun zondenlast afschudden, en rijker vloeiden voor de rechtvaardigen de genadestroomen, die hun geestelijk leven versterken. Die geestelijke vernieuwing en versterking mag evenwel niet van korten duur zijn: Uwe ziel moet in dien genadestaat bevestigd blijven. Wij weten echter, dat Gij tot zijn instandhouding buitengewone hulp en voorlichting noodig hebt. Welnu als een Vader zijn teerbeminde kinderen, zoo zullen, Wij U te hulp komen, door U de voornaamste gevaren te toonen die Uw christelijk leven bedreigen, en tevens de middelen om die dreigende gevaren te kunnen afwenden.

Het beginsel en de grondslag van het christelijk leven is het geloof, want *zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen* (3); *wie geloofd zal hebben, zal zalig worden, maar wie niet gelooft, gaat zeker verloren.* (4) Die bovennatuurlijke gave ontving de mensch van God zelf. In het H. Doopsel stortte Hij die goddelijke deugd in 's menschen ziel en legde aldus zelf den grond voor diens zaligheid.

Met een gave van oneindige waarde en het hoogste belang verrijkt, was de mensch niet vrij, om naar willekeur over Gods vrijgevigheid te beschikken, maar werd hem de strengste verplichting opgelegd, om die onschatbare gave des geloofs ongeschonden te bewaren, haar tegen elken aanval te verdedigen, voor alle gevaar te behoeden en op dien grondslag het geestelijk gebouw zijner volmaaktheid op te trekken door de vrijwillige onderwerping van zijn verstand aan de door God geopenbaarde waarheden en de getrouwe naleving van Zijn voorschriften en geboden.

De mensch voldoet dus niet aan zijn plicht, door zijn geloof besloten te houden in zijn hart, *zulk een geloof zonder werken is dood* (5) en *ongenoegzaam ter zaligheid.* (6) Met den mond moet hij zijn geloof belijden en door werken en daden openlijk getuigenis afleggen van zijn inwendige overtuiging.

Hier nu ontstaat de strijd, hier schuilen de gevaren. Want in zoete rust de hemelgave des geloofs bezitten, ongestoord zijne werken volbrengen, kan de mensch niet, overal en gedurende geheel het leven wacht hem de geweldigste tegenstand. Noch de eigen menschelijke natuur, door zonden verzwakt, noch de vijanden van buiten zullen hem ooit rust vergunnen.

Het verstand met onweerstaanbaren drang opstrevend naar wijsheid en kennis, zal zich immer onmachtig voelen alle waarheden te begrijpen en te doorschouwen, die God óf in de natuurlijke orde heeft opgenomen óf uit de bovennatuurlijke als zeker te gelooven heeft geopenbaard. Immer dus zal het zich zelf geweld moeten aandoen, om zich zonder voorbehoud aan Gods uitspraken te onderwerpen. Want hoe redelijk en noodzakelijk de onderwerping van ons verstand aan Gods waarachtigheid ook zijn moge, daar zal steeds in blijven opgesloten een verklaring van 's menschen afhankelijkheid, eene duidelijke getuigenis van de beperking van zijn verstand. De hoovaardige natuur des menschen zal immer trachten het geloof voor te stellen als eene daad een verstandig en redelijk wezen onwaardig. Luistert de mensch naar de valsche ingevingen des harten, dan stelt hij zich in zijn verblindheid vrijwillig aan het gevaar bloot de vereischte onderwerping te weigeren en zich tegen Gods uitspraak en openbaring te verzetten.

Dit gevaar is des te grooter en dreigender, naarmate zij, die het geloof niet kennen, of het door eigen schuld verloren hebben dagelijks vinniger pogingen aanwenden, om den christen den grootsten schat te ontnemen, dien hij hier op deze wereld kan bezitten. Nu eens ter goede trouw, dan met boos opzet, hier met listige berekening, daar met onbesuisde schaamteloosheid richten zij hunne aanvallen tegen het geloof. In gesprekken, in boeken, in tijd- en schotschriften worden God en Godsdienst verguisd, de Kerk van Christus bespot, haar priesters en overheden belasterd en gehoond. Elke gelegenheid is hun welkom, elke middel geoorloofd, als zij slechts het geloof kunnen voorstellen als eene algemeene ergernis en belachelijke dwaasheid, en het zuiver natuurlijk verstand verheffen en aanprijzen als den eenig vertrouwbaren gids des levens.

Behoedzaamheid van Uwen kant is daarom uiterst noodzakelijk. Vlucht die arglistige vijanden, zooveel Gij slechts kunt; luistert niet, ook zelfs niet één oogenblik, naar hun verleidende taal en bovenal werpt met verachting weg hun goddelooze en den mensch onteerende geschriften. Zij zijn het, voor wie Jezus Christus U gewaarschuwd heeft, *de valsche profeten* (7), die voorwenden U te verlichten, maar die in waarheid U het bovennatuurlijk licht des geloofs willen ontrooven en *de vreeselijkste verwoesting* (8) in Uwe ziel aanrichten.

Luistert daarentegen steeds met des te grooter oplettendheid naar Uwe Moeder de H. Kerk, *de zuil en grondvest der waarheid* (9), de onfeilbare leermeesteres aller volkeren. Zij is het, die, met goddelijk gezag bekleed en door Gods geest geleid, van Christus de zending ontving, om Zijn werk van liefde en zaligmaking door alle eeuwen heen voort te zetten tot de uiterste grenzen der aarde.

Het geloof, dat zij ook U schonk, zij overal en ten allen tijde uwe glorie, uwe grootheid, uw grootste rijkdom. Bewaart het ongeschonden in uwe ziel, laat het leven en doordringen in al uwe daden. Schaamt U niet over uw geloof, maar belijdt het rondborstig en openlijk in al uwe woorden en werken. Zoo zult Gij zijn schoonheid immer heerlijker aanschouwen, zijn bovennatuurlijke kracht steeds krachtdadiger in al uw streven en werken ondervinden, de gevaren, die uw christelijk leven bedreigen, ten slotte afwenden en in en door het geloof een zekere eindoverwinning behalen.

Behalve de belijdenis des geloofs is den Christen ook volstrekt noodzakelijk de beoefening der christelijke deugden. Van hen is niet alleen het eeuwig heil der ziel afhankelijk maar ook het ware geluk der menschelijke samenleving. Worden deze deugden in onze christelijke maatschappij aangetroffen?

Wanneer wij een blik om ons heenslaan en nagaan op welke wijze het leven besteed wordt, dan zal wel niemand ontkennen, dat de zeden zoowel der maatschappij in het algemeen, als van hare afzonderlijke leden grootendeels van de Evangelische voorschriften afwijken. De meesten bekommeren zich niet om het waarschuwend woord van den H. Apostel Johannes: *alles wat in de wereld is, is begeerlijkheid des vleesches, begeerlijkheid der oogen en hoovaardij des levens.* (10) Geen verzet meer tegen de neigingen des harten, dat door de zonden verzwakt tot het verbodene getrokken wordt; geen redelijke onderwerping meer der neigingen van den wil aan de voorschriften der rede; geen afhankelijkheid des verstands meer van de voorschriften van God en de door Hem gestelde machten.

Hoe kunnen de noodzakelijke maar treurige gevolgen uitblijven? De mensch vergeet, van waar hij gekomen en tot welk doel hij geschapen en voorbestemd is. Al zijn zorgen en gedachten richt hij op de voorbijgaande goederen en genietingen, die de wereld den zinnelijken mensch aanbiedt. Het begrip van het ware, waarachtige geluk gaat verloren en het eenige doel, waartoe het menschelijk streven zich verlaagt, blijft geld en goed, ijdelheid en hoogmoed, buitensporig spel en vermaak, lichamelijke schoonheid, weelderige kleederdracht, losbandige vrijheid en zingenot.

Daaruit ontstaat het zedenbederf, dat niet zelden een gansche maatschappij aantast, onteert en met bijna ongeneeslijke wonden overdekt. Want waar van den eenen kant het oordeel omtrent geoorloofd en ongeoorloofd is vervalscht, en van den anderen kant de invloed van het christelijk geloof wordt vernietigd, daar is zedelijke genezing als het ware een onmogelijkheid.

De ellende en rampen, die hieruit voor maatschappij en Kerk voortspruiten, kunnen wij dagelijks met eigen oogen aanschouwen. Gemakkelijk ook is het te beseffen, aan welke ontzettende gevaren in zulke omgeving de beoefening der christelijke deugden moet blootstaan en welk een buitengewoon krachtige hulp noodig is, deze gevaren te ontkomen, en zoo mogelijk de kwalen zelf te genezen.

Zuiver menschelijke middelen kunnen niet baten. Gelijk de gansche wereld niet anders blijft voortbestaan dan door de Voorzienigheid van Hem, uit Wiens hand zij is voortgekomen, zoo zal ook de maatschappij alleen behouden en genezen worden door de kracht van Hem, door Wiens almachtige goedheid zij van den dood tot het christelijk leven

is teruggekeerd. In den terugkeer tot Jezus Christus en de christelijke levenswijze zal alleen de genezing der zedelijke ellende te vinden zijn.

Wie den waren vrede genieten wil, gelegen in een christelijken levenswandel, moet al zijn handelingen richten naar de woorden, wetten en voorschriften van den *Stichter en Voleinder des geloofs, Jezus Christus* (11). Niet geoorloofd dus is het, allerlei genoegens zonder onderscheid na te jagen, de moeilijkheden aan de beoefening der deugd verbonden te duchten, en zich niets te ontzeggen, wat de zinnen streelen kan. Want *die van Christus zijn, hebben hun vleesch gekruisigd met zijn kwade lusten en begeerlijkheden* (12). Zonder de zinnen te beteugelen en de zondige vermaken vaarwel te zeggen, kunnen wij Christus niet toebehooren noch de eeuwige zaligheid deelachtig worden. Onder voorwaarde slechts, dat *wij ons gelijkvormig hebben gemaakt aan het beeld van Christus* (13) en *zijn sterven in ons lichaam hebben rondgedragen* (14), zullen wij het eeuwige loon verkrijgen.

Voorzeker, strijden is de leus voor allen, die in de deugd willen volharden. De kiem der zonde, de zondige begeerlijkheid wordt niet door het H. Doopsel weggenomen. Altijd zal het lagere in den mensch opstaan tegen het hoogere. In den beginne zal de beteugeling der hartstochten den mensch zwaren strijd kosten, zelfs na een langdurig christelijk leven zal de strijd niet geheel ophouden. Maar hoe dringend noodigen ons de belooningen niet uit, ook den heftigsten kamp met moed en volharding te strijden en met inspanning van alle krachten te streven naar de overwinning? Want om niet te spreken van het onvergankelijk loon, dat ons na dit leven zal geschonken worden, welk een geluk voor den ijverigen, rechtvaardigen christen, reeds op aarde geëerd te worden door God en de menschen, nooit gebukt te gaan onder de slavernij der hartstochten, immer als koning te heerschen over zich zelf, zijn evenmensch aan zich te verbinden door vriendschap en ware genegenheid, en zelfs de liefde zijner minderen te veroveren door liefderijke hulpvaardigheid.

Tot zoo groote deugden opklimmen en daarin standvastig volharden, gaat echter de menschelijke krachten ver te boven. Dat kan alleen het werk zijn van God, den gever aller gaven. Daarom wie christelijk wil leven en volharden in de deugd, moet bidden. Wie de woeste driften der begeerlijkheid beteugelen wil en alle felle aanvallen der vijanden glansrijk afslaan, moet niet ophouden met bidden; *bidt opdat gij niet in bekoring valt* (15). Bidt echter met eerbied en vertrouwen, met ootmoed en volharding. Bidt vooral in deze heilige dagen van boete en gebed, opdat Gods genade U roepe tot oprechte bekeering; en U doe volharden in uw oprecht christelijk leven.

Alvorens ons Herderlijk schrijven te eindigen, bevelen Wij in aller gebeden onze Moeder de H. Kerk en haar Hoofd, onzen H. Vader, den Paus van Rome. Dit jaar vooral, waarop onze roemrijk regeerende Paus Leo XIII het jubeljaar zal intreden, het vijf en twintigste, dat Hij reeds de Kerk van Christus op aarde te midden van strijd en vervolging, van moeilijkheden en gevaren van allerlei aard met de grootste wijsheid en voorzichtigheid heeft geleid en bestuurd, zijn wij meer bijzonder verplicht in vereeniging met de geloovigen der gansche wereld God vurig te danken en de voortdurende bescherming en rijkste zegeningen over Zijne Heiligheid af te smeeken. Bidt ook vooral voor onze geëerbiedigde Koningin en voor Zijn koninklijke Hoogheid, den Prins-Gemaal. Bidt voor al Uwe Overheden, zoowel geestelijke als tijdelijke, en ook bijzonder voor ons, die, met de zorg uwer zielen belast, eenmaal eene strenge rekenschap zullen moeten afleggen.

Krachtens de Ons door Zijne Heiligheid verleende bijzondere volmacht van den 23sten Februari 1897 verleenen Wij dit jaar weder de gewone dispensatiën in de Vastenwet, zooals Wij die de vorige jaren hebben gegeven.

En zal dit Ons Herderlijk schrijven op den Zondag van Quinquagesima in de Kerken en openbare Kapellen van Ons Vicariaat volgens gewoonte worden voorgelezen.

Gegeven te Curaçao op den feestdag van S. Agnes, den 21sten Januari 1902.

✠ fr. JACOBUS AMBROSIUS,
voornoemd Bisschop.

(1) II Cor. I: 2. (2) Ps. 129: 7. (3) Hebr. XI: 6. (4) Marc. XVI: 16 (5) Jac. II: 26. (6) ibid. 14. (7) Math. VII: 15. (8) Math. XXIV: 15 (9) I Tim. III: 15. (10) I Joan. II: 16. (11) Hebr. XII: 2. (12) Gal. V: 24. (13) Rom. VIII: 29. (14) II. Cor. IV: 10. (15) Math. XXVI: 41.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke berichten.

Op plechtige wijze is Dinsdagavond in de kapel van het St. Elizabethsgasthuis het aanbiddingsfeest gesloten. Mgr. J. J. A. VAN BAARS verrichtte de plechtigheden, die in de luisterlijk versierde kapel door een groot aantal priesters en geloovigen werden bijgewoond.

Dankbetuiging.

Met dankbaarheid maken wij melding van een ontvangen gift van 50 gld. voor de katholieke armen aan Z. D. H. Mgr. J. J. A. VAN BAARS aangeboden door het liefhebberij-gezelschap, dat op 30 Dec. 1901 en 18 Jan. 1902 zulk een welgeslaagde voorstelling gaf ten bate der armen dezer kolonie.

Ongelukken.

Zondagavond wilde een kind eenige serpentinen bemachtigen welke verward waren om de as en balk van een rijtuig, dat stilstond in de Breede Straat. Nauwelijks was de kleine onder het voertuig gekropen of dit zette zich plotseling in beweging en sleurde het kind mede, dat op verschillende plaatsen verwond werd en een been brak.

* *
*

Maandagavond is een vrouw thuisbehoorend op *Zegó* (St. Maria) plotseling bij het huiswaartskeeren, dood ineengezakt.

Klachten.

Toen dezer dagen de rioleering op Pietermaai moest worden schoongemaakt werden de planken, welke boven het riool liggen opgelicht en weggenomen, zoodat de verbinding der straten voor rijtuigen verbroken was. Een rijtuig dat er langs kwam, liep groot gevaar om te slaan, toen de koetsier dichtbijzijnde het gevaar eerst opmerkte, en op het onverwachts zijn rijtuig moest wenden. Zou het niet voorzichtiger zijn bij het in orde brengen der wegen aan het begin der straat een teeken te plaatsen, dat de passage daar gestremd is?

* *
*

De *Oficina Maritima* van 7 Februari meldde: *„Prins Frederik Hendrik* sale hoy á las 4 P. M." Ook den passagiers was hetzelfde aangezegd. Toen men nu om 4 uur aan boord kwam, na een reis van ± 20 minuten roeiens in de brandende zon, werd er nog heel kalmpjes geladen, wat ons zeer bevreemde op een hollandsche boot, niemand, noch kapitein, noch stuurman, die maar een enkel woord tot excuse of minstens ter verklaring aanbracht. Het was alsof dit zoo hoorde.

Dat deze boot later bleek te zwaar geladen te zijn, vast zat en niet vlot kwam vóór Zaterdagavond is zeker allereerst een nare geschiedenis voor de maatschappij; maar indien er maatregelen waren genomen om op tijd weg te varen, had men dit ongeluk wellicht voorkomen begunstigd door den vloed, en zeker indien men eindelijk na herhaald, redelijk verzoek nog zoo beleefd ware geweest ten gerieve der passagiers een weinig dichterbij te komen, waar het water ook dieper is, ware den reizigers een vervelende en nutteloos verloren dag gespaard gebleven. Een dergelijk voorval strekt niet tot aanbeveling.

Havennieuws.

Onverwachts is Maandagmiddag H. M. *Sommelsdijk* onze haven binnengestoomd. De gezondheidstoestand der equipage is uitstekend. De volgende week vertrekt dit wachtschip regelrecht naar Holland zonder Suriname aan te doen.

Feuilleton.

EEN ONZE VADER.

„Welke katholieke vrouw wil gedurende zes of acht weken, wekelijks een paar uren zich wijden aan een goed werk, dat noch tijd noch geld kost?"

Juffrouw Rosalie las deze advertentie in het dagblad van eene groote stad en lachte dat zij schaterde. Dat zou iets zijn voor ons soort van menschen, die vrijen tijd in overvloed bezitten, maar over te veel geld nu juist niet hebben te klagen. Wij zullen eens zien. Dit zeggende zette zij zich voor hare onderwetsche schrijftafel, en schreef een briefje aan de administratie van de courant, waarin zij verklaarde naar omstandigheden zich beschikbaar te stellen. Maar zij had er onder geschreven met groote letters: „Nota bene: een biduur mag het niet zijn, voor zoo iets bedank ik."

Die laatste bemerking was juist zoo iets van juffrouw Rosalie.

Den volgenden dag werd er geklopt, en er trad eene vrouw binnen met den gister geschreven brief van juffrouw Rosalie in de hand.

Nadat de vreemdeling was gezeten— zij was zeer armelijk en eenvoudig gekleed — deelde zij mede, dat zij van plan was de Mozaïsche leer, welke zij tot nu toe had beleden, te verlaten, en zich aan te sluiten bij de belijders van het christelijk geloof.

„En nu moet ik zeker je de catechismus leeren, he?" viel juffrouw Rosalie haar schielijk in de rede, „nou, maar daar bedank ik voor, hoor je. Het is bekend, dat ik er een drommelsch beetje van afweet en liefst niet aan dergelijke dingsigheden denk. Wanneer ik mij 't hoofd wil breken om den tijd op een fatsoenlijke manier te dooden, dan weet ik wel wat anders te vinden."

Min of meer verbouwereerd had de jonge Israëlitische de spreekster aangestaard, met diepe droefheid rustten hare groote, donkere oogen op de christin, die haar op zulk een wijze ontving; alstoen antwoordde zij: „Ik zou u zeker ongaarne hinderlijk willen zijn. Ook wensch ik u niet lastig te vallen met mij onderricht te geven. Ik heb mij reeds bij den eerwaarden heer pastoor aangegeven, en die verwees mij naar mijnheer den kapelaan, om mij voor het doopsel te onderwijzen en voor te bereiden. De eerwaarde kapelaan heeft mij bevolen, de vier avonden in de week te komen, welke ik vrij heb, doch maakte daarbij voorwaarde, dat ik mij moest doen vergezellen door een kennis, vriendin of bloedverwant, die gedurende het onderricht bij mij bleef. Hij zeide van deze voorwaarde geenszins te zullen afwijken en zonder haar mij geen onderricht te willen geven, want dat dit zijn vaste gewoonte was. Nu had de jeugdige Israëlitische bij hare kennissen aangeklopt, doch vruchteloos; een nichtje van haar zou wel hebben willen medegaan, maar hare ouders stonden het niet toe, en toen was zij op de gedachte gekomen eene advertentie in de courant te plaatsen.

„Gij schijnt echter niet veel geld daartoe over te hebben," merkte juffrouw Rosalie vrij lomp aan.

„Ik ben zeer arm," luidde het antwoord van het meisje, „en werk op een beddenmagazijn; wat mij die advertentie gekost heeft was alles wat ik deze week van mijn loon konde besparen."

„Onnoozele dweepster!" dacht juffrouw Rosalie, doch luide voegde zij er bij: „En nu hebt gij mij beetgenomen met uw slim gestelde advertentie. Als ik dat geweten had......"

„O lieve, beste juffrouw, spreek toch zoo niet!" smeekte nu het meisje met roerend gebaar, „ik ben arm en bezit slechts het enkele geluk, gedoopt te zullen worden, help mij daartoe! U heeft niet anders te doen dan die paar uurtjes op te offeren, en, als u dat niet te veel is en gij u niet over mij schaamt, mij ten doop te geleiden en mij peet te zijn. O, ik smeek u erom en zal u heel mijn leven er dankbaar voor zijn!" herhaalde het meisje.

Juffrouw Rosalie kon toch niet langer weerstand bieden.

„Nu, mijnentwege", zeide zij „ik zal u vergezellen en het onderricht bijwonen. Ook zal ik uwe peet zijn, maar, luister goed, op een geschenk van mij behoeft ge niet te rekenen. En gedurende het godsdienstonderwijs verzoek ik te mogen breien, of iets te lezen wat mij bevalt."

Hiermede was de zaak beklonken en het onderricht begon. Juffrouw Rosalie zat middelerwijl bij het raam naar buiten te kijken, of las in een boek, dat zij zelf had meegebracht. Van tijd tot tijd echter betrapte zij er zich op, dat zij nieuwsgierig toeluisterde bij de catechismusverklaring van den reeds bejaarden kapelaan. Hoe ongekunsteld en eenvoudig hij ook sprak was er toch zeer veel, ja het meeste van hetgeen hij het arme joodsche meisje leerde, totaal nieuw voor juffrouw Rosalie, die zoo gaarne „goed katholiek" wilde heeten. En eens zelfs kwam het bij haar op, dat de geestelijke, die haar destijds in den biechtstoel de grootste onwetendheid in godsdienstige zaken verweet, haar......gekend had.

Het was op den vooravond van het feest der Onbevlekte Ontvangenis van Maria: het onderricht was reeds afgeloopen, juffrouw Rosalie en haar petekind wandelden te zamen, zooals gewoonlijk, huiswaarts, totdat hare wegen uiteenliepen. Het jodenmeisje woonde ver, buiten in de voorstad, juffrouw Rosalie niet ver van de kerk.

„Nu zijn het nog maar zestien dagen tot Kerstmis, dan word ik gedoopt," sprak het meisje innerlijk ontroerd, „o hoe verheug ik mij in dat vooruitzicht! Een kind Gods te zijn, zoo geheel en al zonder zonde, o welk een genade, welk een geluk!"

Juffrouw Rosalie gevoelde zich niet op haar gemak; onwillekeurig dacht zij aan hare eigen eerste communie; de jodin echter vervolgde: „En weet gij, wat mij tot nu toe bijzonder getroffen heeft? Dat de allerzaligste Maagd uit mijn volk afstamt. Ook zij is eene Israëlitische geweest gelijk ik, ook zij heeft in hare jeugd dezelfde gebeden verricht, welke wij joden nog heden spreken, heeft dagelijks dezelfde wasschingen gedaan als wij. Ook zij heeft en Hebreeuwschen naam gedragen; en even als ik een arm meisje ben, is ook zij een arme joodsche maagd geweest. En zij alleen is boven alle anderen uitverkoren, om zonder zonde te zijn en te blijven en de moeder van Gods Zoon te worden! Ach, mijn hart trilt van blijdschap, wanneer ik dat alles bedenk. En weet ge wat ik morgen de lieve Moedergods op haren feestdag breng?"

„Wat, Sarah?" vroeg juffrouw Rosalie, toen het meisje als beschaamd zweeg.

„Och, ik heb mij voorbij gepraat, doch, omdat gij zoo goed voor mij zijt en ook mijn peet wilt worden, mag ik het u wel zeggen. Ziet ge, ik heb er

Heden vernemen wij, dat de *Sommelsdijk* Bonaire zal aandoen.

* *
*

De heer HAVELAAR is Zaterdag met de *Prins Frederik Hendrik* naar Suriname vertrokken.

In memoriam.

Verleden Donderdag in den vroegen morgen gaf de Eerw. Heer ILDEFONSO BELLOSO zijne ziel aan God weder. Velen zullen den overledene niet persoonlijk kennen; want ZEerw. was sinds 27 April 1889 verpleegde in het Krankzinnigen-Gesticht „Montecristo" alhier, hetwelk toevertrouwd is aan de liefdevolle zorgen der Eerw. Zusters Franciscanessen van Breda. Sommigen echter zullen zich nog den nederigen priester herinneren, die in vroegen jaren in het Colegio „Vargas" alhier de betrekking van leeraar waarnam. 't Was in die bediening dat de ontzettendste der rampen, welke den mensch kunnen gebeuren, hem overkwam namelijk de berooving van zijne verstandelijke vermogens. Door een ondoorgrondelijk raadbesluit Gods; welk het niet aan ons is te beoordeelen, kluisterde God die vermogens in boeien en liet ze min of meer gekluisterd tot aan den dood des lijders. In de laatste vijf jaren zijns levens kon de zieke met Paschen de H. Communie ontvangen. Toen eenigen tijd voor zijn dood eenige verbetering intrad, ontving de lijder met godsvrucht het H. Oliesel, en stierf den 12 Febr. jl. om het eeuwig licht te gaan aanschouwen en zich schuldeloos te stellen voor 13 jaren van droeve duisternis des geestes.

Het lijk, omhangen, met de priesterlijke eeregewaden, werd in de kapel van „Montecristo" tentoongesteld en vele geloovigen knielden daarbij neder om te bidden voor de zielerust des afgestorvenen.

Bij afwezigheid van Mgr. J. J. A. VAN BAARS, die zich ter kerkvisitatie, in de Oost-divisie bevond werd den 14en 's morgens eene plechtige uitvaart gezongen door Mgr. C. BLOMMERDE, directeur van het Gesticht; de absolutie werd gegeven door den Eerw. Rector van het St. Tomas-College, M. V. ZWIJSEN, en de Ceremoniën op het kerkhof werden verricht door den ZeerEerw. Pastoor van St. Anna, G. WILLEMS.

Bij de plechtige H. Mis en de ter-aardebestelling waren vele Katholieken aanwezig en vooral de Zuliaansche Kolonie op ons eiland was talrijk en waardig vertegenwoordigd. Tot deze allen richtte op het Kerkhof Rector ZWIJSEN een woord van dank.

Dat de overledenne ruste in vrede, en in ons midden den dag der opstanding afwachte!

Officieele berichten.

1°. De frankeerzegels van f 0,12½ (met beeltenis van de Koningin) zullen met ingang van 1°. Maart a. s. buiten gebruik worden gesteld, met bepaling, dat die frankeerzegels, mits gaaf en ongeschonden, tot ulto. Maart a. s. op de post-en hulppostkantoren ingewisseld kunnen worden tegen geld of tegen gangbare frankeerzegels van dezelfde waarde;

2°. op eertgemelden datum zullen in gebruik worden gesteld de Nederlandsche frankeerzegels van 15½ ct. met overdruk "12½ cent Curaçao".

Posterij.

De ondergeteekende vestigt er nogmaals de aadacht van het publiek op, dat op Zon-en feestdagen uitsluitend Europeesche en Amerikaansche mails worden behandeld. Mails voor Venezuela, Columbia, enz., met op Zon-en feestdagen van hier vertrekkende schepen te verzenden, worden dus daags te voren om 3 P. M. gesloten.

* *
*

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven :

Carlos Alfonzo Blanco, Chas Davis, Eloiza Daal, Mary Daniel, M. Ekström, Catalina Henriquez, Carl Otto Nilson, Alexander Olsen, Mijares Peniché, W. W. Pott, Isaac T. Santcroos, F. A. Scholtz.

Niet voor bestelling of verzending vatbaar de volgende drukwerken geadresseerd: aan Mr. Haytink, Jesus Maria Chaves, Coro en Salomon L. Fonseca, Coro.

„El Crespo"?

Men schrijft ons uit Westpunt :

Zaterdag 8 Februari tegen 5½ uur n. m. ankerde in de baai van Westpunt, vlak tegenover de kerk een oorlogsschip zonder vlag of wimpel te vertoonen. De districtmeester van 't vijfde district, de heer G. HELDEWIER VIGNON, bevond zich spoedig daarop ter plaatse en zond aanstonds 2 politiebeambten aan boord om te onderzoeken aan wien het schip toehoorde, waarom men hier ankerde en met wiens toestemming. Het antwoord luidde, dat het schip onder bevel stond van RIVERO SERBERO (?!), en een defect aan de machine was de oorzaak van het ankeren, maar een officieel verlof tot ankeren kon de bevelhebber niet overleggen. Andermaal zond toen de districtmeester zijn mannen uit om den kapitein mede te deelen, dat in dit geval de districtmeester niet kon toestaan, dat het schip hier bleef ankeren en het dus onmiddellijk moest uitvaren. De heer HELDEWIER posteerde nu twee politiebeambten aan de baai om de wacht te houden en toe te zien, dat er geen communicatie met den wal zou plaats hebben. Zondag 9 Februari vertrok het schip om 11½ a. m. in de richting N. N. W. ten N.

Doch, zoo vermeldt verder onze collega *La Cruz*, Maandag had hetzelfde vertoon plaats in de baai van Santa Cruz, zoodat de heer G. HELDEWIER VIGNON bericht zond naar de stad, vanwaar een detachement politie gewapend met geweren vertrok om alle verkeer met het land te beletten.

Nu lezen wij in *De Curaçaosche Courant*, dat het schip, dat Dinsdagavond onze haven voorbijstoomde en meerdere malen het zoeklicht op strand en

---

al lang over geprakkezeerd, waarmede ik de allerzaligste Maagd een genoegen zou kunnen doen. Maar ik bezit niets, letterlijk niets. Toen ben ik heden voor haar altaar geknield en heb haar toegesproken: „o, zalige dochter van mijn volk, heiligst kind van Israël, ik bemin u zoo zeer," heb ik gezegd, „o zeg mij, wat moet ik u geven op het feest van uwe zondeloosheid? Ik heb niets!" Toen is mij in de gedachte gekomen, als hadde Maria of mijn engelbewaarder het mij ingefluisterd: „Gij bezit u zelve, namelijk uwe onschuld; bewaar haar en beschut haar voor de moeder Gods!" En dat heb ik toen terstond beloofd en morgen zal ik mijn lieve moeder Maria heilig en plechtig verzekeren op deze aarde, gelijk zij, maagd te blijven."

Zoo keuvelde Sarah en toen scheidden zij. Juffrouw Rosalie kwam zich met hare „verlichting" naast deze vrome dochter uit Israël al heel klein en nietig voor: dit meisje bezat zooveel zielegrootheid — en zij was zoo onuitsprekelijk arm! ...... Langzaam en ernstig gestemd sloot juffrouw Rosalie haar huisdeur open en stak licht aan.

Inmiddels snelde het joodsche meisje alleen door den donkeren avond naar de voorstad. Geen sterveling vertoonde zich op straat, de lantaarns werden al zeldzamer. Ginds voor een kroeg bewogen zich eenige gedaanten, die scholden en dreigden: daar ontvlucht hun eene vrouw en slaat den hoek om, Sarah voorbij; een kerel vliegt met getrokken mes haar achterna; hij wil haar treffen, heft het blanke wapen omhoog, het glinstert, hij stoot toe...... en Sarah, stort, zonder geluid te geven, op den grond. Nadat hij zijne vergissing bespeurd heeft, verdwijnt de moordenaar een vloek mompelend.

Tien minuten later komt de politie de ronde doen. Men vindt en herkent het meisje en brengt het naar hare schamele woning. Na een noodverband te hebben ontvangen, keert Sarah tot bewustzijn terug en smeekt den geneesheer, onmiddellijk den bejaarden kapelaan bij haar te zenden en juffrouw Rosalie te verwittigen; zij gevoelt, dat haar einde nabij is.

Korten tijd daarop zijn beiden geroepen personen aanwezig De dokter heeft verklaard: „Hoogstens tot morgen ochtend kan het duren, dan zal zij sterven", en zich toen verwijderd.

„Sarah, nu moet gij onverwijld gedoopt worden," zeide de bedaagde kapelaan tot het meisje: „Wilt ge dat? Gelooft ge aan Jesus Christus, den Zoon van God, geboren uit de onbevlekte Maagd Maria, aanbidt gij hem als uw God en Zaligmaker, uwen Heer en Rechter, belijdt gij Hem en Zijne geboden met hart en ziel, in leven en dood, en wilt gij een getrouw, braaf kind der heilige Kerk van Christus worden?"

Zoo vraagt de grijze priester, en met schitterende oogen en een van vreugde stralend gelaat antwoordt zij bevestigend en geeft het meisje hare toestemming, terwijl de bleekheid des doods langzamerhand haar overschaduwt.

En Sarah wordt gedoopt, terwijl juffrouw Rosalie, de „vrijgeest", hare hand op den schouder der doopelinge legt en met haar en voor haar overluid en duidelijk de doopgeloften aflegt. En onmiddellijk daarop ontvangt Sarah, nu „Maria" geheeten, voor de eerste en laatste maal in haar leven het lichaam des Heeren in hare reine ziel, en na dat het Magnificat van lof voor deze genade weggestorven is, zalft de priester haar met de heilige olie tot den laatsten strijd en een zalige zegepraal in het stervensuur.

„En nu, verheug u, dochter van Israël, kind van God en van Maria!" spreekt de geestelijke diep ontroerd, nadat alles in afgeloopen, „verheug en verblijd u. Gelijk in den Kerstnacht de engelen tot de herders zeiden: „Vreest niet, ziet, ik verkondig u een groote blijdschap," zoo zeg ik u: vrees niet, nu u wordt aangekondigd, dat uw leven ten einde spoedt; neen, dit moet u eene groote blijdschap veroorzaken; gij sterft, gelijk er onder honderdduizenden ternauwernood één sterft: in den glans der volle, zuiverste, door geen onreine adem en geen smet bezoedelde onschuld des doopsels. Alle zonden, welke gij misschien tot dusverre bedreven hebt, zijn door het doopsel uitgewischt, en daarmede zijn uitgedelgd alle tijdelijke en eeuwige straffen, en gij hebt het geluk regelrecht den hemel binnen te gaan, wanneer God straks het licht van uwe aardsche leven uitbluscht."

„Mijne ziel, maak groot den Heer!" fluistert de stervende, „o, ik arm kind waarom heb ik dat verdiend?"

„Vereenig nu uw lijden en sterven geheel met dat van uwen Zaligmaker," vermaant de geestelijke, „draag het aan God op en verwek dikwijls een akte van geloof, hoop en liefde; want al wat gij in dezen staat nog doet, heeft onnoemelijk veel waarde en welbehagen bij den heiligen God."

Het meisje heeft deze woorden met ernst aangehoord. Opeens richt zij zich overeind in 't bed, strekt hare armen hoog naar den hemel uit en terwijl haar gelaat blinkt in den glans der volle godsvrucht, begint zij luide, langzaam en duidelijk te bidden: „*Onze Vader, die in den hemel zijt, geheiligd zij Uw naam. Ons toekome Uw rijk. Uw wil geschiede op aarde als in den hemel. Geef ons heden ons dagelijksch brood. Vergeef ons onze schulden, gelijk wij vergeven onzen schuldenaren. En leid ons niet in de bekoring, maar verlos ons van den kwade. Amen.*" En na een poos vervolgt de stervende, zwakker van stem maar met alle aandacht, waartoe de mensch in staat is: *Wees gegroet, Maria, vol van genade, de Heer is met u; gezegend zijt gij boven alle vrouwen en gezegend is de vrucht uws lichaams Jesus. Heilige Maria, Moeder Gods, bid voor ons, zondaars, nu, en in het uur van onzen dood. Amen.*"

Een doodelijke bleekheid bedekt reeds haar gelaat; thans keert de stervende haren blik vol dankbaarheid naar juffrouw Rosalie en zegt: „God loone 't u...... juffrouw Ros......; het On...... ze Vader...... schenk...... ik u......; ik heb...... anders...... niets!"

Terwijl zij dit zegt, zakt zij achterover en sterft. „Maria!" is de laatste ademtocht uit haren mond geweest, waarmede deze reine ziel de zaligheid is binnengegaan, toen een kleine golf helder bloed uit haren dooden mond borrelde.

En de „vrijgeest", juffrouw Rosalie, door de genade geraakt, viel terzelfder tijd luid weenend op de knieën naast het lijk van haar petekind en bad God om genade en barmhartigheid.

Het eerste en laatste Onze Vader van het gedoopte jodenmeisje heeft haar tot Christus en Zijne H. Kerk teruggebracht.

Middelerwijl zij nu knielen bij de legerstede der zalige ontslapen maagd, daagt in rooskleurigen gouden gloed de morgenstond van den feestdag der Onbevlekte Ontvangenis van Maria, de feestdag der maagden.

stad wierp, volgens sommigen de *Libertador* geweest is. Wellicht zijn er toen teekenen gegeven met het licht. Was dit schip, voorzien van zoeklicht, hetzelfde van Zaterdag, dan dunkt het ons waarschijnlijk, dat bovengemeld oorlogsschip de *Libertador* geweest is, alleen de naam van den kapitein doet iets anders vermoeden, daar volgens een openbaar gemaakt schrijven van GRAL. MATOS, daags te voren nabij Cumarebo een slag geleverd is tusschen *El Libertador* en *El Crespo*, venezolaansch oorlogschip onder bevel van RIVERO SUBERO. Laatstgenoemden werd overwonnen en zijn schip ontredderd, en *bijna alle* manschappen getransporteerd naar *El Libertador*, maar het is *niet* in den grond geboord, noch van *alle* opvarenden ontdaan. Zeker is het vreemd, dat dergelijke naam reeds Zondag op Westpunt bekend was.

Onderwijs.

Begin Februari heeft de heer L. Q. RIGAUD, onderwijzer aan de bijzondere school aan de Overzijde, ontslag aangevraagd, hetwelk hem op de meest eervolle wijze is verleend met dankbetuiging voor de bewezen diensten aan het Vicariaat. Dertien jaar lang was de heer RIGAUD werkzaam bij het katholiek onderwijs.

Een tweede doode.

Woensdag, aschdag, ging een vrouw van Sta. Maria gezond uit de kerk naar huis, doch nauwelijks was zij op 't veld aan 't werk gegaan of zij stierf plotseling.

Buitenland.

Duitschland. — 8 Januari is de Duitsche Rijksdag weer bijeengekomen, en zijne eerste zitting is reeds eene zeer belangrijke geweest. Bij de lezing der begrooting zette staatssecretaris Thielmann den financielen toestand uiteen. „Wat ik vroeger beweerd heb, ter zake van verergering van den financieelen toestand, is dikwijls zwartgallig genoemd, — zeide Thielmann — maar het wordt nu bevestigd: De toestand is zelfs ongunstiger, dan wij konden voorzien. Tengevolge van den stilstand in zaken zijn de inkomsten aanmerkelijk verminderd. Het aandeel der bondsstaten in 's Rijks uitgaven kan niet verder opgedreven worden."

De conservatief Von Stolberg-Wernigerode spreekt ook over de economische crisis. Hij herinnert aan den val van groote handelshuizen en zegt, dat het Rijk er aan denken moet, zich nieuwe bronnen van inkomsten te scheppen. Over de betrekkingen tot andere landen sprekende, die hij in het algemeen vriendschappelijk noemt, zegt hij te hopen, dat *de dwarsdrijverij van verschillenden aard*, die men in den laatsten tijd bijgewoond heeft, geen uitwerking zal hebben. Von Stolberg gewaagt met ingenomenheid van den goeden afloop der expeditie naar China en spreekt ook over Chamberlain's beschuldigingen tegen het Duitsche leger, die onder het Duitsche volk de grootste verontwaardiging hebben opgewekt.

Daarop neemt Von Bülow het woord. Het huis luisterde met de grootste aandacht, in de overtuiging, dat hij veel belangrijks zou te zeggen hebben. En dat was ook zoo.

Chamberlain, zoo begon hij, heeft onze gevoeligheid gekrenkt zonder dat te willen, gelijk ik naar verzekeringen van andere zijde aanneem. *Dat is des te meer te betreuren*, omdat wij betrekkingen *onderhouden hebben*, welker ongeschonden duurzaamheid in het belang is van beide partijen. De ontroering, onder het Duitsche volk teweeggebracht, was verklaarbaar, maar het Duitsche leger staat veel te hoog, zijn wapenschild is te smetteloos, om getroffen te kunnen worden door onjuiste beoordeelingen. Daarvoor geldt, wat Frederik de Groote eens zeide over een man, die het Pruisische leger en hem had aangevallen: „Laat den man begaan, maakt u niet druk, hij bijt op graniet."

Wat het Drievoudig Verbond betreft, dat door sommige lieden gaarne dood verklaard wordt, het verheugt zich in den besten welstand. Het is geen exploitatie-maatschappij maar een verzekeringmaatschappij; het is niet agressief, maar in hooge mate vredelievend. Het Drievoudig Verbond sluit goede betrekkingen van de deelnemers tot de andere mogendheden niet uit. Er is geen reden om naar aanleiding van de Italiaansch-Fransche toenadering ook maar de minste onrust te toonen; in een gelukkigen echt moet de man niet dadelijk boos worden als zijn vrouw een onschuldig extradansje met een ander maakt. De hoofdzaak is, dat zij er niet van doorgaat, en zij zal er niet met een ander van doorgaan, als zij het bij hem het beste heeft.

„Het Drievoudig Verbond legt geen der deelnemers lastige verplichtingen op, elken deelnemer staat het vrij zijn militaire en maritieme strijdkrachten te verminderen. De Italiaansch-Fransche afspraken over zekere Middellandsche Zeequaesties zijn in 't geheel niet tegen het Drievoudig Verbond gericht. Uit het tegenwoordig bestaan van zooveel machtige rijken ontwikkelt zich een stelsel van tegenwichten, dat vanzelf, ook zonder opzettelijke afspraak, op het behoud van den wereldvrede werkt. Algemeen geruststellend werkte de door Duitschland sedert 30 jaren gevoerde vredespolitiek. Wanneer thans iemand van oorlogzuchtige plannen van het Duitsche rijk of van den Duitschen Keizer wilde spreken, zou zulk een laster plat op den grond vallen.

De tegenwoordige wereldpolitiek richt zich op doeleinden, die ver van Duitschlands grenzen liggen, zooals de Afrikaansche Noordkust, Perzië, Oost-Azië. Als dus het Drievoudig Verbond voor ons niet meer een absolute noodzakelijkheid is, blijft het toch in de hoogste mate kostbaar als een versterkte garantie voor den vrede en het status quo, afgezien van het feit, dat het een buitengewoon nuttig bindmiddel is tusschen de Staten, voor welke het door hun geographische ligging, hun historische tradities zaak is, als goede buren te leven. Wat ons betreft—en daarmede wil ik besluiten — wij zullen Duitschland ook verder zóó sterk moeten houden, dat, evenals nu onze vriendschap voor iedereen kostbaar is, onze vijandschap niemand onverschillig zal zijn."

Engeland. — Chamberlain biedt ons als surrogaat van oorlogsnieuws zijn eigen welsprekendheid. Hier laten wij letterlijk volgen wat hij van het imperialisme heeft gezegd:

„Ik ben imperialist en ik ben er trotsch op het te wezen. Imperialisme nu heeft twee kanten, een moreelen en een materieelen. Wie kan zijn invloed op het karakter van een volk gering schatten? Welke Engelschman is niet trotsch op zijn verleden? Wie waardeert niet de voorrechten van het groote Britsche rijk? Wie is niet verrukt over de toenadering tusschen zijn deelen? Als morgen aan den dag een groot onheil ons uit de wereld wegvaagde, dan zouden er nog onze nakomelingen en onze stamverwanten in Australië en Canada en een menigte andere koloniën wezen, die onze naam en faam zouden dragen en de Engelsche vlag nog overal doen eerbiedigen. Naast die voorrechten hebben wij plichten. Wij moeten Engelsche beschaving, Engelsche gerechtigheid, Engelsche wetten, wij moeten godsdienst en Christendom brengen aan millioenen en millioenen, aan volkeren, die tot onze komst in onwetendheid, in bittere veete leefden en wier landen ons toegevallen zijn om ze te ontwikkelen. Dat is onze plicht. Dat neemt het verwijt van zelfzucht, van dorpsche politiek van ons weg.

Dan is er de materieele kant. Wij hebben met een scherpe mededinging te rekenen. Wij moeten nieuwe markten vinden en de oude open houden. En dat zou gemakkelijker zijn als andere landen zoo vrijzinnig waren als wij. Wij laten in onze landen ieder tot mededinging toe. Andere naties doen zoo niet. Wij zijn het vrijzinnigste volk dat de wereld ooit heeft gezien, maar tevens het meest gehate; men benijdt ons en lastert ons op de laagste manier en juicht over onzen naderenden val! Men zegt dat die slechte regeering, en vooral die bijzonder slechte minister van koloniën daarvan de schuld draagt. Maar het is altijd zoo geweest. De jonge Pitt, Lord Melbourne, de hertog van Wellington, lord Palmerston klaagden allen, dat Engeland geen vriend in Europa had. Zoo moeten wij dan op ons zelf bouwen, gelijk onze voorouders deden, alleen in krachtige vereenzaming, omringd en gesteund door onze stamverwanten."

Daarvoor moeten wij ons opofferingen getroosten. Hoezeer ik een oorlog betreur, hoezeer ik het lijden en het verlies van menschenlevens daarbij bejammer, ik verkies nog den oorlog met al zijn kwaad en verschrikking boven een vernederend prijsgeven van den positie die wij gewonnen, de rechten en voorrechten die wij geërfd hebben. En mijns inziens is elk offer verkieslijker dan dat Engeland zou zinken, een gevallen staat worden, het vertrouwen van onze stamverwanten verliezen. Ik zeg, wij moeten onze markten handhaven. Dat is, m. i. van het allerhoogste belang voor het bestaan van Engeland, voor de welvaart van zijn dichte bevolking.

Transvaal. — **Kitchener seint:**

„Sedert den 6den zijn 20 Boeren gesneuveld en 9 gewond, enz."

Dan „schijnt" zich de vijand te hebben verstrooid in 't Oosten van Transvaal, maar in 't Westen „staat" hij nog: bij Rustenburg. In den Vrijstaat hebben zich de Boeren op een paar plaatsen samengetrokken, maar worden door Engelsche colonnes in „beweging gehouden."

Bij Aliwal Noord zijn drie Engelsche bevelhebbers aan 't schoonvegen, omdat zich daar afdeelingen Boeren hebben verzameld en in 't Westen van de Kaapkolonie is een vijand, die noordwaarts „gedreven" wordt.

Zoodat de vijand er nog is en dat is 't voornaamste, want al hooren wij niets, we mogen overtuigd zijn, dat de Boeren zich niet verzamelen of „staan" zonder eenig doel.

De *Germania* ontving een telegram uit Durban, dat wel niet officieel is, maar de aandacht verdient, omdat het blad meermalen goede berichten had.

„Volgens hier zooeven ingekomen berichten is De Wet met ongeveer 1000 Boeren, na een hardnekkigen strijd, *die eindigde met een volkomen nederlaag der Engelschen*, de spoorlijn ten Wetsen van Penny overgestoken, en heeft hij den Engelschen zware verliezen toegebracht. Wegens de ingevallen duisternis konden de verliezen der Engelschen niet meer worden bepaald. De Boeren maakten buit: 2 kanonnen, 45 wagens met ammunitie en 98 wagens met voorraden. De spoorwegverbinding is verbroken, daar de Boeren de lijn gedeeltelijk verwoestten.

De *Daily Express* had juist vernomen, dat De Wets officieren het moe zijn en hebben besloten, nog maar tot den 1sten Februari te vechten.

De la Rey is van tyfus herstellende en reist van commando tot commando.

Botha is nagezeten door Bruce Hamilton, die zijn wagentje zag, op drie mijlen afstands; maar dichter kon hij niet bij hem komen. Wel nam hij 33 Boeren gevangen en verloor eenige dooden en gewonden.

Botha zal wel zoo heel bang niet zijn geweest voor Bruce Hamilton.

Advertentien.

Heden overleed zacht en kalm na voorzien te zijn van het H. Oliesel, in het Gesticht „Montecristo" alhier de Eerw Heer ILDEFONSO BELLOSO van Maracaibo, R. K. priester en oudleeraar aan het voormalig Colegio „Vargas" alhier.

MGR. C. BLOMMERDE,
Directeur.

Curaçao 13 Febr. 1902.